

rigtigt at give en Lov som denne for Kjøbenhavn og Flækkernes Vedkommende; men af Hensyn til, at det formentlig var Kjøbenhavn og Flækkernes Interesser, der her talte gennem Justitsministeren, vilde han dog være med til at give en saadan Lov. Jeg tror ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger, at det var i alt Fald Meningen af, hvad det ærede Medlem udtalte. (Th. Kruse: Fuldstændig ikke Meningen!). Det ærede Medlem siger, at det altsaa er en Misforstaaelse; saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaar hans Argument for at tiltræde det foreliggende Endringsforslag. Den Bemærkning, jeg vilde have gjort, var for Øvrigt den, at jeg ikke staaar her som Repræsentant enten for Kjøbenhavn eller Flækkerne. Jeg har gjentagne Gange sagt, at det, der har bevæget mig til at forelægge Lovforslaget, tværtimod var den Velighed, jeg har havt til at se, at det var af Interesse for Landboerne og navnlig for Smaafolk paa Landet at fremkomme med Forslaget. Det er fremdeles denne min Stilling til Sagen, som gjør, at, naar de Herrer, der nærmest ere Repræsentanter for Landkredsene, efter gjentagne Gange at være opfordrede til at overveie denne Sag, sluttelig skulde komme til det Resultat at negte en Lov som denne for Landets Vedkommende, saa er jeg beroliget ved, hvad jeg har gjort for saaledes at tage Hensyn til billige og retfærdige Krav fra de enkelte Landboeres Side. Det er meget muligt, at Spørgsmaalet da kan komme frem tredie Gang, men jeg for mit Vedkommende vil ikke søle mig opfordret til at fremkomme med et Lovforslag som dette ogsaa i næste Session, naar Lovforslaget i denne Samling skulde blive forfattet for Landets Vedkommende. Det vil jeg da overlade til de ærede Medlemmer af Thinget, som muligvis i Tidernes Løb maatte komme til at gjøre den Erfaring, at de noget have misforstaaet; hvad der i saa Henseende er Befolkningens Ønske rundt omkring paa Landet. — Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre lige over for det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse), er den, at mig bekjendt er der ingen Lov, som har bestaaet i 13 Aar uden at være bleven effektueret. Det er Noget, der heller ikke kan siges om Brandpolitiloven af 1861 (Th. Kruse: Dens § 42). § 42! Denne Paragraf siger, at den Skade, hvorom der er Spørgsmaal, skal betragtes som Brandskade. Hvad er Meningen dermed? Det er aldeles ikke vanskeligt at forstaa, og mine Bemærkninger i saa Henseende rettes altsaa ogsaa til det ærede Medlem for Kongsjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen). Det er i Loven af 1861 udtalt, at denne Skade skal betragtes som en Skade, der er sket ved Branden, uagtet den ikke er sket umiddelbart ved Branden, men kun umiddelbart; den Skade, der tilføies Bygninger ved Nedrivning, er ikke en umiddelbar Følge af Ilden, men en middelbar, og det, der udtales, er, at denne middelbare Skade skal betragtes paa

saamme Maade som den umiddelbart ved Ilden skete Skade. Deraf følger altsaa, at for saa vidt der havdes Ret til Erstatning for Skade paa de paagjældende Gjenstande, hvis Skaden var tilføiet umiddelbart ved Ilden, skal Erstatning ogsaa gives for den middelbart skete Skade. Deraf følger, at naar den middelbare Skade er tilføiet Gjenstande, der ere brandforsikrede, saa maa Brandforsikringen erstatte denne Skade ligesaavel som den Skade, der er sket umiddelbart ved Ilden. Man er i 1861 vistnok gaaet ud fra, at ad den Vej vilde de enkelte private Personer have Udgang til at faae Erstatning for den Skade, som i Madsjø af den nævnte Paragraf i Loven af 1861 tilføies dem i Brandvæsenets Tjeneste; men man har, tror jeg, ikke været tilstrækkelig opmærksom paa, at der i denne Paragraf indbefattes Gjenstande, som ikke kunne forsikres, saa at altsaa den Bestemmelse, at Skaden bliver at anse som Brandskade, er kommen til at staa, som jeg tillod mig at udtale ved 2den Behandling, for saa vidt noget ironisk. Det er det, som der er Spørgsmaal om skulde afhjælpes. Nu sige flere ærede Medlemmer, at man har i og for sig ikke Noget imod, at Vedkommende faae Erstatning, men at man er noget i Uenighed om, hvorfra den skal komme. Snart henviser man til, at Folk kunne forsikre og til at, er der ikke Forsikringskassaber, saa ville de nok komme. Naar man saa gjør de Herrer opmærksom paa, at der ikke er Forsikringskassaber, og at det er saare tvivlsomt, om de ville komme, saa hedder det: Det skal dog ikke være Kommunen, som giver Erstatningen. Nei, lad os saa paalægge Forsikringskassaberne den eller i alt Fald Staten. Mine Herrer! Man bevæger sig her i en Kreds, og det er lidet heldigt, naar Lovgivningsmagten i et Aar vedkjender sig nogle Principer og i et andet Aar ganske andre. Jeg har meget godt kunnet forstaa — og det har jeg tilladt mig at udtale tidligere — at der har været Spørgsmaal om at lægge Erstatningsbyrden andetsteds hen end paa Kommunerne; men jeg har tillige tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at dette Principspørgsmaal var fremme til Behandling blandt Andet for to Aar siden, og at det ikke var skjult, at man kom til i Brandloven for Kjøbstæderne at lægge denne Byrde paa Kommunerne. Det var nemlig fremhævet i Motiverne til Lovforslaget, og det blev gjentagne Gange fremhævet mundtlig af mig, at man maatte være sig selv bevidst, hvad det var for en Sætning, man slog fast i Principet ved at vedtage den da foreliggende Lovbestemmelse. Der fandt ogsaa desangaaende en meget vidtløftig Forhandling Sted i det andet Thing, hvor Loven var først til Behandling. Men nu kan man dog ikke i 1872 godkjende den Sætning, at den Skade, hvorom der her er Spørgsmaal, maa overhovedet nærmest sættes i Klasse med de Omstændigheder, der ere forbundne med Foranstaltninger i Brandvæsenets Tjeneste, saa at Spørgsmaalet altsaa maa betrag-